

HGGunnink, gehouden te Mariënberg, 21.06.2020

Votum + zegengroet

Psalm 30:1,2

Gebed

Gezang 22:4,5

2 Korinthiërs 5:6-10

Gezang 22:6,7

Filippenzen 1:19-26

Tekst ZONDAG 22

Bediening van het Woord

Psalm 73:9,10,11

ApGelBel

Gezang 2:5

Gebed

Psalm 30:7

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus, hier en in de verstrooiing, luisteraars,

Iedereen, of je nou groot bent of nog kind, iedereen heeft het wel eens meegemaakt, dat er iemand van wie je hield, of iemand die je goed kende, gestorven is. Opa of oma, tante, oom, man, vrouw, kind of kindje, kleinkind, zusje, broertje, zus of broer, een kennis, een buur.

Iedereen hier, en ook elk kind al, die weet: als de Heere Christus nog niet is teruggekomen, dan zal ook ik een keer komen te overlijden.

Misschien vandaag nog, misschien over 80, 90, 100 jaar. Wie zal het zeggen.

Wij weten óók allemaal hoe ingrijpend dat is.

Sterven.

Dat einde van het leven hier op aarde.

Dat definitieve.

Nooit meer contact.

Voorgoed voorbij.

En die dingen vormen de achtergrond van ZONDAG 22.

Die zaak van sterven, die kwam in de zestiende eeuw, toen de Catechismus werd opgesteld, nog véél en véél meer en vaker voor dan nu.

Want, als je toen een gezin had en er waren zeven kinderen, dan was het heel gewoon als er drie of vier van die kinderen voor hun vijfde kwamen te overlijden.

En mensen werden ook niet zo oud. Een énkeling daargelaten.

Maar er was geen penicilline. Er was nauwelijks medicijn en er waren oorlogen en er

was honger en er was, nou ja,

Men leefde midden tussen de levenden. Maar men wist ook: het kan morgen voorbij zijn.

ZONDAG 22.

Wat is het dan héérlijk, dat in die béide vragen van die ZONDAG 22 het woord 'tróóst' staat.

Béide vragen gaan over troost voor mensen die dus de kéiharde werkelijkheid van dood en sterven in directe omgeving meemaken.

Troost, dan denk je meteen weer aan ZONDAG 1.

Dat gewéldige houvast.

Die héérlijke zekerheid van, Openbaring 14, 'gelúkkig zijn de mensen die in verbóndenheid met de Heere sterven'.

Of, eigenlijk zou je het misschien nog beter zo kunnen zeggen, en dat is geen kritiek op de Bijbel, maar dat wij het nú misschien beter zo zouden kunnen zeggen: 'gelukkig zijn zij aan wie de Heere verbonden is óók wanneer zij sterven'.

Ja, dan ben je inderdaad gelukkig. Als je die bánd met de HEERE mag hebben.

En God wil ons die nog léven, sommige mensen die ervaren dat als: 'ik móet nog leven', en voor een ander is dat heel ver weg. 'Moeten leven? Man, het is één groot feest!'

Maar dat geldt niet iedereen. Er zijn er ook die voor zichzelf het leven als zwáár ervaren.

Hoe het dan ook is, voor ons allemaal is dat het punt: God wil ons gelukkig maken met díe troost.

En met het oog op écht gelukkig zijn, wil ik u het Woord van de HEERE laten horen aan de hand van ZONDAG 22 onder het thema:

God de Heilige Geest, want dat is het onderdeel van de twaalf artikelen waar we nog in zitten, drie onderdelen: God de Vader en onze schepping, God de Zoon en onze verlossing, God de Heilige Geest en onze heiliging, dat dérde onderdeel daar gaat het over:

God de Heilige Geest troost gelovigen met hun toekomst

1) van de aarde naar de hemel.

2) In de hemel op aarde.

1) God de Heilige Geest tróóst gelovigen met hun toekomst van de aarde naar de hemel. Dat is het eerste deel van Vraag en Antwoord 57.

Paulus, de apostel is ontzettend duidelijk. Hij zegt: 'leven, dat is voor mij Christus.'

Hij mag door de Heilige Geest geloven: Christus is mijn Redder.

Is mijn Heere.

Is mijn Koning.

Christus is mij alles. Daar komt het op neer.

Als hij wakker wordt, dan is het eerste wat hij 's morgens bedenkt: 'Koning Christus zal mij de dag doorhelpen.'

Als hij naar bed gaat, is het laatste wat hij denkt: 'Koning Christus heeft mij deze dag door gedragen.'

Met de woorden van het Gezang, 's morgens zegt hij: ik leg mij neer op de trouw van Christus.

En 's avonds: ik heb mij neergelegd op Christus' trouw.

En dan maakt het niet uit, want de ene keer zal Paulus blij zijn, want dan hoort hij van een van de gemeenten waar hij gewerkt heeft, dat het daar prachtig loopt.

Een andere keer is Paulus helemaal niet blij maar diep verdrietig. Want dan hoort hij bijvoorbeeld van de Korintiërs dat ze dikke heisa in de keet hebben.

En dat het trammelant is.

En dat ze ruzie maken.

En ...

Maar hoe dan ook, Christus is mij alles! En dat is van groot belang voor iemand die ook nu nog verdrietig is, als je het sterven van iemand van wie die veel houdt, of moet je zeggen, gehouden heeft, wanneer hij dat heeft meegemaakt.

Paulus leeft ín Christus. Aan de Heere Christus verbonden. Altijd maar weer.

En misschien is dat ook uw gebed wel 's morgens vroeg: "Heere, zegt U het maar".

En dan eigenlijk begin je nog even eerder: 'Heere ik dank U. Ik dank U voor wat U belooft. Ook voor deze dag.'

Je gaat nooit op pad immers, of je hoeft nooit uit je bed te stappen zonder dat je weet: 'wat God belooft, geldt ook vandáág!'

En als het goed met je gaat in het geloof, dan kun je de HEERE dánken voor dat vertrouwen. En voor die blijdschap van het geloof door de Heilige Geest gewerkt.

En je mag elke dag zeggen: HEERE, ik dank U óók voor Uw toekomst. U zorgt!

En dan gaat het over een gewéldige toekomst waarvan de apostel zegt, en wij mogen hem dat nazeggen, waarvan de apostel zegt: 'sterven is voor mij winst!'

Ik weet niet hoe dat jullie vergaa,t als je wat jong bent. Kijk, van oude mensen kun je het je nog indenken dat ze zeggen: 'sterven is mij winst'.

Je zult maar niks meer kunnen, dag in dag uit. Niet meer weten, waarvoor je leeft. Dan kun je misschien denken: ik wou maar dat ik gestorven was.

Dat is trouwens nog wat anders hè? Want dan zit je bij jezelf. 'Ik wou maar dat ik gestorven was.'

Ja maar, dat staat hier niet. Hier staat: 'sterven is voor mij winst'.

Dat kun je óók zeggen als je jong bent. Want dan denk je door. Na dit leven wordt die verbóndenheid met de Heere Christus die er nu al mag zijn, als je gelooft, dat wordt, mag ik het zo zeggen: geïntensiveerd. Dat wordt veel, veel meer nog. Want nu

verbonden aan Christus wordt dan sámen mét de Heere Christus.

Het gaat nog een stapje verder. Denk alleen maar aan twee mensen die getrouwd zijn of die verloofd zijn, dat maakt niet uit, die zijn aan elkaar verbonden.

Prachtig mooi. Maar de één die kan in Zwolle zitten en de ander hier in de buurt.

Ja, dan ben je wel aan elkaar verbonden, maar het mooiste is als je samen mét elkaar bent.

Bij elkaar. Dicht bij elkaar.

Want dat is aan de orde. Dat schrijft de apostel. Het éne, dat wordt na dit leven, het ándere. En dat is iets dat gebeurt van het ene op het andere moment.

Als je daarbij staat, de ademhaling stokt, en opeens is die ademhaling weg. En dan zeggen wij: ja, het is voorbij.

Maar óók, op datzélfde moment, en of dat nu gaat door kruisiging of door een ongeluk of door een gescheurde aorta of door een hartaanval of door 'gewoon' oud worden, hoe dat dan ook gaat, in één keer naar de Heere Christus.

Dat is die gróte winst.

Die wordt in één keer uitbetaald.

Dán sámen met Christus.

Het hangt er dus heel veel van af hoe je tegenwóórdig tegen Christus aan kijkt in je leven.

Daarom begon hij met: in het leven Christus is mij álles.

Ja, dan kun je ... Als het zo is dat je zegt: 'ja, ik vind het wel leuk hoor, ik hoor ook bij de kerk, maar voor de rest, een beetje moeilijk, een beetje lastig, en nou ja, ik geloof wel, maar ...', kijk, dan heb je geen enkel verlangen naar die toekomst.

Dan is het echt van, nou ik wil toch hier op deze aarde nog dit en dat.

Maar als Christus nú al alles is, ja, dan kijk je ook uit naar dán!

Samen met Hem zijn.

Ik weet heel goed, dat kúnnen wij niet eens.

Om dat altijd vast te houden.

Heel simpel al vanwege het feit: je moet je aandacht ook bij andere dingen houden.

Als ik straks terug naar huis rijd, moet ik mijn aandacht op de weg houden.

Dan kan ik ondertussen wel een CD draaien met goeie muziek, maar ik kan dan niet constant door over Christus denken.

En als je op school zit, kan dat net zo min. Want dan moet je luisteren naar de juf of naar de meester. En dan moet je eens een keer vragen van: juf ik snap dat niet. Wilt u dat nog eens uitleggen?

En als je aan het werk bent, moet je geconcentreerd zijn op je werk.

Dus ..., dit soort dingen blijft voor ons vreselijk moeilijk.

Maar het gaat om: wat is je levenshouding? Hoe zit je in dit leven?

Want de apostel Paulus kon d'r natuurlijk ook niet altijd mee bezig zijn. Die had ook wel eens honger. Die dacht ook wel eens aan andere dingen. En als hij met tenten maken bezig was, moest hij goed erop letten dat die draad ook goed in dat leer terechtkwam. Want anders werd die tent zo lek als ik weet niet hoe.

Maar toch! Leven: Christus, sterven: winst.

Als de engelen de ziel ... Ziel, dat is een moeilijk woord. Want als je nou aan kinderen vraagt: wat is je ziel?
Weet jij wat je ziel is?

De ziel dat is de mens, de gelovige, zonder zijn lichaam. Ja, dan weet je nog niet wat het is. Nee, dat soort dingen dat blijft voor ons niet te begrijpen.

Maar de ziel, ik zonder lichaam, ik gelovige zonder lichaam, maar nog steeds een mens met mogelijkheden.

Want de zielen onder het altaar, Openbaring 6, die zijn actief.
Die roepen tot de Heere.

De gelovige zonder lichaam gaat réchtstreeks naar Christus.
Hij is h́ier het Hoofd van de gelovigen op aarde. Hij is dáár het Hoofd van de gelovigen.
In de hemel ook.

En dan wordt die verbondenheid die op aarde beperkt is, die wordt díep en íntens en verhévigd. Samen met Hem zijn, het is het aller-, allerbeste.

Waar je op aarde naar kunt uitzien. Dat is dus wat anders dan: ik wou maar dat ik ervan af was, van al die ellende. Dan heb je het druk met jezelf.
Nee, het is het uitzien náár.

Je vader is drie maand in een ander land voor z'n werk - ik wou maar dat hij thuiskwam.
En als hij dan thuis is, hij ís er weer, dan ben je sámen met hem. Je kijkt er naar uit. En het komt!

En één van de vragen hierbij is, broeders en zusters, luisteraars, waar denk je aan bij het woord 'hemel'.

Denk je dan vooral aan: 'in de hemel zijn al die mensen die ons zijn voorgegaan'?
Denk je dan: 'in de hemel dat is, opa en oma die zie ik dan weer'? 'Daar is mijn kind, daar is ...'?

Of denk je bij 'hemel' aan: 'in het stralend hemels licht, zullen wij Hém, onze Redder, Jezus Zélf, ontmoeten'?

Zullen wij Hém blij begroeten!

Rein voor Jézus staan!

Want, als u het over de hemel hebt, denk dan vooral over die Héere in de hemel. Hij is

de Belangrijkste.
 Bij Hém, Christus, mag je Thuis kómen.
 En Thuis blíjven.
 Je mag er je intrek gaan nemen.
 Dat stond in 2 Korinthe 5.

Kijk, als een kind zegt: ik ga naar huis, dan bedoelt hij niet: ik ga naar dat stelletje stenen daar, wat ze tot een huis gebouwd hebben. Nee, dan bedoelt zo'n kind: ik ga naar m'n moeder en m'n vader en die anderen die daar zijn, die daarbij horen.

Dus het gaat om 'wíe', niet om 'wát'.
 De hemel dat is 'wát' maar het gaat om 'Wíe'.
 Dat is Christus!

Zo mag je het als gelovige hebben over het 'Thuis komen'.
 Omdat je op aarde vol verlangen uitkeek naar Hem van Wie je op de aarde zei: Hij is mij álles.
 Voor díe is er troost.

En dan is inderdaad, dat is altijd weer dat définitieve, áárdse verbondenheid en áárdse liefde is met het sterven voorbij.
 Dan houden wij herinneringen over.
 En dan is er vaak heimwee.
 En dan is er pijn.
 En dan is er verdriet.
 En wat geweest is, komt nooit weer.

Soms, als je niet zo nauw aan iemand verbonden bent, dan merk je ook, hoe snel dat weg kan glijden uit je hoofd.
 Bij iemand aan wie je écht verbonden was, dat vergeet je nooit weer.
 Daar blijf je je leven lang mee bezig.
 Maar iemand verder weg, een neef of een nicht of zo, ja, dat duurt even en dan houdt dat op.

Maar als die áárdse liefde voorbij is, dan betekent het ook dat het húwelijk voorbij is.
 In de hemel is het huwelijk niet meer. Daar is alleen verbondenheid 'ín de Heere'.
 Daar is de Héere het middelpunt en dan kijk je niet naar links of naar rechts, bij wijze van spreken, naar de zielen om je heen, maar dan ben je allemaal gefocust op Hém die de Belangrijkste is.

Als wij sterven, dan gaat het van de aarde naar de hemel. En probeert u straks bij het zingen dat ook heel bewust te doen. 'Wie heb ik in de hemel hoog, behálve Ú!?
 Wat zal mijn oog op aarde, náást Ú, ooit begeren?
 Ú kan ik immers nooit ontberen!

Als ik Ú hier op deze aarde heb, het is ook zo'n wonderlijke uitdrukking, maar helemaal een Bijbelse uitdrukking, 'de Heere hebben'. Dat mag je in het geloof zeggen.

De Heere heeft mij. En dan 'heb ik de Heere'.

Dat is een zeggen wat heel erg benadrukt, dat aan elkaar verbonden zijn. Als je de Heere hier op aarde hebt dan mag je Hem daar nog veel meer intens hebben.

Dat is dat geloven:

Geen oog heeft het gezien!

Geen oor heeft het gehoord!

Niemand heeft het kunnen bedenken wat dat allemaal gaat inhouden.

Maar je mag je er nu al mee laten troosten door God de Heilige Geest.

Je mag er nu al je houvast aan hebben.

Dat is ook zo'n punt. Wij weten er werkelijk nauwelijks iets van hoe het in de hemel is en wat er in de hemel allemaal aan de hand is.

Soms dan ben je er met elkaar wel eens mee bezig en dan praat je d'rover: ja, dit misschien wel en dat misschien wel. Ja, een heleboel misschien wel.

Maar je kunt nooit zeggen: ja, maar dat staat in de Bijbel.

Sommige dingen, een enkel ding staat in de Bijbel, maar op de meeste vragen die wij hebben, komt geen antwoord.

En dan moeten we de vragen maar een keer aan de kant leggen en zeggen van, dat is het punt ook niet, want zekerheid die is er wel!

Namelijk: wij worden getroost dankszij Jezus Christus.

En we zullen samen met Hem zijn.

2) En dan het tweede: **God de Heilige Geest troost gelovigen met hun toekomst: in de hemel op aarde.**

Vergeet dat ook niet. De hemel, broeders en zusters, luisteraars, zonder lichaam samen met Christus en met de andere gestorven gelovigen zijn.

De hemel is maar tijdelijk.

De hemel duurt niet altijd door.

Dus je moet er ook op een goede manier over praten. Als je zegt: oma, opa, iemand anders, is naar de hemel gegaan. Ja, goed, terecht, maar zet dan een komma neer en niet een punt.

Want die komma, daar moet je met kinderen ook over doorpraten, dat betekent van:

Maar wat komt dan daarna?

De hemel is niet een éind-, maar een tússestation.

Volgens mij: Mariëberg is geen eindstation maar een tussenstation. De trein gaat hier altijd verder.

En daar moet je aan denken: na de hemel gaat het verder.
Het wordt nog veel gróótsers.

Een mens zonder lichaam, een ziel, dat is maar een beperkt mens.
Zeker, die zielen die lóven de Heere God in de hemel en Christus en de Heilige Geest.
Maar, als de Heere Christus terugkomt, dan zal dat lichaam worden opgewekt.

Dat lichaam, dit mijn vlees.
Je kunt nou hier zitten en je kunt jezelf even knijpen.
Ja, dit mijn vlees.
En bij u, bij jou is het: dit uw, jouw vlees.
Iedereen heeft zijn eigen.
Dat zal er wéér zijn, en dat wordt weer één met mijn ziel.

En omdat dat ook weer zo moeilijk is, denk dan maar even aan de Heere. Jezus Christus Zélf.
Hij sterft.
Hij staat op.
En dan kun je de littekens in Zijn polsen en Zijn voeten en in Zijn zij nog zien.
En toch is de Heere Christus dan al verheerlijkt. Iets daarvan lezen wij, het ene moment komt Hij ergens en even later is Hij ook weer weg.

Denk maar aan de Emmaüsgangers.
Opeens loopt Hij met hen mee.
En dan hebben ze aan tafel gezeten of ze zitten nog aan tafel. En dan opeens is de Heere Jezus er niet meer.

Aan dat wonderlijke lichaam van de Heere Christus mogen wij gelijkvormig worden.
Om als volledig mens, met lichaam en ziel en geest, zonder éniige beperking er te zijn voor God en voor Christus, door de krachten van de Heilige Geest.

Daar gaat het hele hoofdstuk 1 Korinthe 15 over. Dat noemen wij altijd het hoofdstuk over de opstanding.
Ja, het gaat helemaal over: dán.

En hoe dan?

Ja, dan ik kan beter stil zijn. Want daar weet ik ook weer bar weinig van.
Deze troost-wonderen, en vooral die opstanding en het eeuwige leven, daar kun je ook van alles en nog wat over vragen, zonder dat je er antwoorden op krijgt.

Het komt aan op wat het Woord daarover zegt. En dat Woord zegt niet hoe dat kan, hoe mensen die door leeuwen en beren zijn verscheurd, mensen die in de zeeën, en bij de zondvloed zijn omgekomen, mensen die totaal verdwenen zijn toen de atoombommen op Japan vielen, mensen die in 5000 / 6000 jaar volledig stof geworden zijn, hoe worden die opgewekt?

Geen idee.

Maar wat maakt dat uit? Wat doet het ertoe?

Niks!

Want één ding is zeker: de almacht van onze Heere Christus is zó groot, van de drie-enige God, dat is voor Hem geen enkel probleem.

Het gebeurt toch!

Hij wil dat. Dus dat gebeurt.

Dat is de hele zaak: God is almachtig. Hij doet wat Hij belooft.

Nog een keer:

wat geen oor heeft gehoord,

wat geen oog heeft gezien,

wat geen mens heeft kunnen bedenken.

Wij hebben er geen inzicht in, maar het wordt heel bijzonder.

Gelovend, vertrouwend op God mag u zeker zijn: de liefde van God zal nóóit ophouden!

En laat u dan hier op aarde troosten. Met die heerlijke, eerlijke waarheid.

De Catechismus zegt: het begin van de eeuwige vreugde, dat mag ik nu al ervaren.

Dat is ook voor die mensen die verdriet hebben en die zeggen: "eigenlijk is de glans van het leven er voor mij af.

Ik weet wel, ik moet nog verder leven, maar het hoeft van mij allemaal niet zo nodig meer. Een feest vieren, ach, laat maar zitten, nee".

Maar toch ...

Mensen, hoe verdrietig ook, maar ook mensen die helemaal geen verdriet hebben. Het is altijd weer: Christus!

En vásthouden aan wat Hij door zijn Geest zegt: er is toekomst voor u, Mijn kind, Mijn kinderen!

Grootse toekomst!

Op de aarde die dan hemel is.

Op de hemel op aarde, dat is die vernieuwde aarde, mag u eeuwig met uw Heiland léven.

Dat begin van die eeuwige vreugde nú, dat is gelóvig leven.

Want als je weet dat de band met de Heere God, dat de band met de Heere Christus dat die van Zijn kant ónlosmakelijk is, en dat Zijn genade ónéindig groot is, ja, dan mag er dóór alles heen, toch iets zijn van eeuwige vréugde.

Je moet er om bidden. Je mag er om vragen. Dat in je hart gewerkt wordt, dat je er zéker van bent, van Zijn toekomst.

'Ik heb de vaste grond gevonden,
waarin mijn anker eeuwig hecht.'

Dat is: Hij werkt nú op áárde liefde tot Hem. Om dán Hem nog miljoen keer méér lief te hebben.

Misschien kent u dat gedichtje wel, en hangt het wel bij aan de muur. Een beetje ouderwets misschien, kan ook bij opa en oma hangen,

“Op áárde was

als ijdel glas

de blijdschap licht, dat betekent makkelijk, *te schenden*. Dat betekent: de blijdschap ging makkelijk stuk, je bent even blij, maar dan gebeurt er weer wat en, weg blijdschap.

Maar éénmaal kan

de vreugde van

de bruiloft, dat is van Christus en Zijn bruidsgemeente,

nimmer enden, nóóit ophouden.

God, Ú bent mijn álles!

Voor Ú alle lof en eer!

Zo mag je getroost leven.

Om óók te zingen: “en dan neemt U mij op in héérlijkheid.”

U, de Heere, Wiens wónderlijke werk ik róemen zal.

Die hémel op áárde!

Broeder, zuster, oud of jong, leef getróóst!

AMEN